

Raimon Obiols, primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya

Obiols, entre congrés i congrés

Els passats dies 12, 13 i 14 d'octubre es va celebrar el VI congrés del PSC, a Girona. Els propers dies 9, 10 i 11 de novembre se celebrarà el XXXII congrés del PSOE, a Madrid. Entre congrés i congrés el líder dels socialistes catalans parla per a EL TEMPS.

Senyor Obiols, en van quedar satisfets, vostè i el seu partit, dels resultats del VI Congrés del PSC?

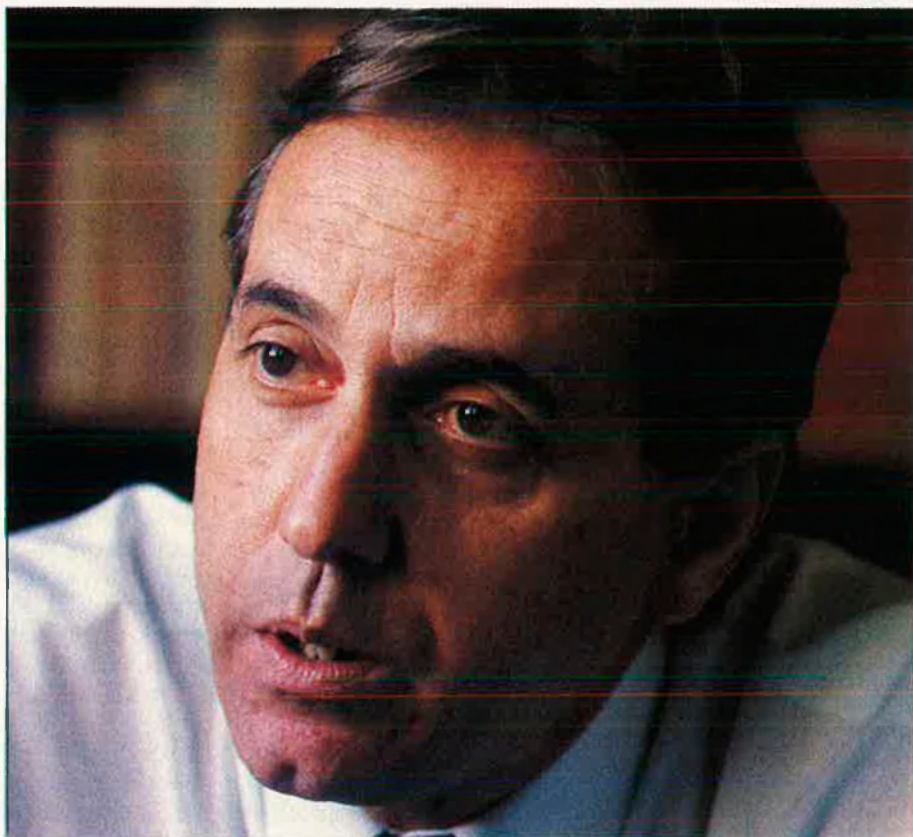
—Sí, va ser una satisfacció general. Estem en un moment dolç. Hi ha una gran entesa en el partit al voltant d'un grup de direcció ample i ben avingut. Hi ha la consciència que alguna cosa està canviant en la situació política a Catalunya, que es va acostant un relleu de majories en el Parlament Català, i això també explica que hi hagi una situació en la qual la unitat del partit no és estàtica sinó que es projecta molt de cara al futur, de cara a una ampliació de les nostres posicions democràtiques en el país, de la nostra influència i també del nostre pes en les institucions.

—¿Bona disposició, doncs, de cara a les properes eleccions?

—Acarem les eleccions municipals amb molt bon ànim, i després pensem que les eleccions al Parlament de Catalunya poden significar també un tombant important per al país.

—¿No li sembla que en el darrer congrés dels socialistes catalans es va produir un cert efecte d'emmirallament en el que serà el XXXII Congrés del PSOE? De veure si vostè entraria a l'executiva federal del PSOE... De veure com ho ha de fer el PSC per incidir més en el PSOE... Fins i tot la mateixa presència en l'obertura i clausura del Congrés dels senyors Benegas i González... ¿No li sembla que s'ha donat una impressió d'estar en funció de...?

—Si hi ha algú interessat a donar aquesta sensació està absolutament legítimat a fer-ho, ara, nosaltres aquesta sensació, quedi ben clar, no la vam donar. El nostre va ser un congrés nacional, d'un partit nacional, que és el Partit dels Socialistes de Catalunya, i que va centrar la pràctica totalitat dels seus debats i les seves resolucions sobre els proble-

mes de Catalunya. Això és el veritablement important per a nosaltres. I naturalment, com li correspon a qualsevol partit responsable, vam abordar els temes de la política general espanyola i de la política internacional. Això va ser el congrés.

Ara, és lògic que en un moment en què del congrés federal dels socialistes espanyols es parla molt i s'especula des de dins i fora dels rengles dels socialistes, i que es presenta amb alguns interrogants, comprenc perfectament que hi hagi una atenció dels mitjans de comunicació i en general de l'opinió pública. Com també per la coincidència de la presència del secretari general i president del govern. Però les iniciatives que hem marcat de cara al congrés federal del socialisme espanyol tenen una importància conjuntural. L'important per a nosaltres és el nostre.

—És més important Felipe González

per als mitjans de comunicació...

—Jo no dic que no sigui important..., simplement que per a nosaltres és més important el nostre congrés. Jo mateix sóc partidari de la política de les coses concretes, de les realitats..., i em fa l'efecte que un observador fi de la política, per analitzar un congrés com el nostre, s'ha de fixar bàsicament en línies que apunten als propers anys, sobretot pel que fa referència a la política catalana. Hi ha canvis molt importants en la nostra orientació política, transcendents per al futur de Catalunya i que potser han passat, no dic desapercibuts, però sí que un xic subvalorats pels analistes polítics.

—¿Per exemple?

—La nostra proposta d'àmplia entesa a Catalunya, el que en denominem una triple entesa perquè té tres objectius: progrés econòmic, justícia social i equilibri

ecològic. Amb una invitació a tots aquells sectors no oligàrquics i no especulatiu del país que puguin coincidir amb nosaltres en la necessitat d'abordar la dècada dels noranta amb un consens dinàmic col·lectiu per treballar en aquest triple objectiu, que és de fet el desenvolupament d'una estratègia nacional per Catalunya, no retòrica sinó basada en realitats concretes.

—*¿Obrir aquesta proposta d'entesa a les altres forces de l'oposició, no és una reconeixement de debilitat del PSC*

en els més diversos nivells. Catalunya és un país que sovint resta paralitzat per les discussions eternes, per les queixes i per les divisions. Aquest país necessita un clima de tolerància, de respecte mutu entre totes les forces polítiques.

Crec que hem fet un pas endavant molt important durant el darrer any, establint unes relacions millors amb la coalició de govern i en general amb el conjunt de les forces polítiques. Una prova n'és que en la nostra iniciativa de triple entesa hi ha hagut una resposta que hem

Per contra, i no voldria ironitzar excessivament, davant tenim aquesta coalició de CiU que cada vegada que s'acosta una cita electoral sembla que procedeixi al procés de desvestir un sant per vestir-ne un altre, una mena de joc de les quatre cantonades. Tot això ha portat, per exemple, a aquesta mena de sàinet de la designació del candidat convergent a l'Ajuntament de Barcelona, que mostra el que jo ja vaig anunciar fa molt de temps com a element preocupant, no des d'una perspectiva de política partidista,

de poder bastir tot sol una alternativa al govern de Convergència i Unió?

—Primer de tot cal observar una cosa. És lògic que davant d'un adversari a la dreta que és una coalició política, nosaltres pensem també en la necessitat de bastir una coalició.

D'altra banda, la coalició entre Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya cada vegada s'està convertint més en una coalició real. UDC, un dels dos socis es va afirmant cada vegada més com un veritable soci, amb veu i iniciativa política pròpies, amb un plantejament de lleialtat a la coalició però sense cap mena de subordinació al soci majoritari. Per tant, no es tracta d'inferioritat per part nostra sinó de plantejar un esquema d'equivalència.

Com a segona observació és que el país necessita fórmules àmplies de consens

valorat molt satisfactoriament per part de tots els grups de l'oposició de progrés. Cap d'ells ha tingut una actitud de rebuig, sinó que amb matisacions diverses tots han acceptat.

Com a mínim hi ha aquests dos arguments per rebatre d'una manera absolutament contundent la idea que no ens sentim en una situació d'inferioritat.

Mirem les coses des d'una altra perspectiva, la de la capacitat humana. El col·lectiu humà del PSC enfront del col·lectiu humà dels nostres adversaris democràtics.

Nosaltres tenim la immensa sort de disposar d'un equip molt nombros de dirigents que han tingut una experiència política i de gestió en àmbits molt diversos, des del poder local fins al govern de l'estat, i que configuren un PSC com a partit de govern molt àmplia solvència i possibilitat.

"Què es podria haver avançat molt més? D'acord, però nosaltres hem avançat. Altres no".

sinó des d'una perspectiva nacional: que els partits que tenen un ampli suport popular, com és el cas de Convergència Democràtica, haurien de vetllar per tenir grups de direcció més àmplies i més qualificats. No poden ser partits bastits al voltant d'una persona, o de dues o tres. En aquest sentit l'afirmació d'Unió Democràtica és un fet positiu.

—*¿A què creu que obeeix?*

—És un procés natural, gairebé biològic. Per les notícies que tenim nosaltres, per exemple, una dada molt significativa és el creixement de afiliació. És obvi que avui l'organització que està creixent arreu de Catalunya, de les dues de la coalició, és més Unió Democràtica que Convergència. També cal dir que Convergència té unes dimensions superiors i probablement li costa més de créixer perquè ja té l'espai més ocupat.

Nosaltres l'any 80 constàvem que

CiU era una coalició enormement desequilibrada. Unió Democràtica estava gairebé en un procés de respiració artificial i gràcies a la coalició se salvava d'aquella situació crítica.

En aquest moment s'ha refet, i jo ho saludo positivament perquè les relacions entre el socialisme català i la democràcia cristiana, a Catalunya, tradicionalment han estat relacions bones, malgrat que estem en posicions ideològiques molt diferents, però tenim un llarg pasat de bones relacions.

—Sense deixar el tema de les coalicions, no li sembla que entre Convergència i Unió hi ha unes afinitats ideològiques que tenen poc a veure amb les afinitats que pugui haver-hi entre el PSC i l'Esquerra Catalana del senyor Joan Hortalà, o el Partit dels Comunistes de Catalunya, que és marxista-leninista?

—És que nosaltres no hem plantejat cap tipus de fórmula de coalició, ni la plantejarem, perquè seria posar el carro davant dels bous. Aquestes coses es plantegen l'endemà d'unes eleccions, en funció del suport electoral que han tingut les diferents opcions. El que marquem només són uns objectius: progrés econòmic, justícia social i equilibri ecològic.

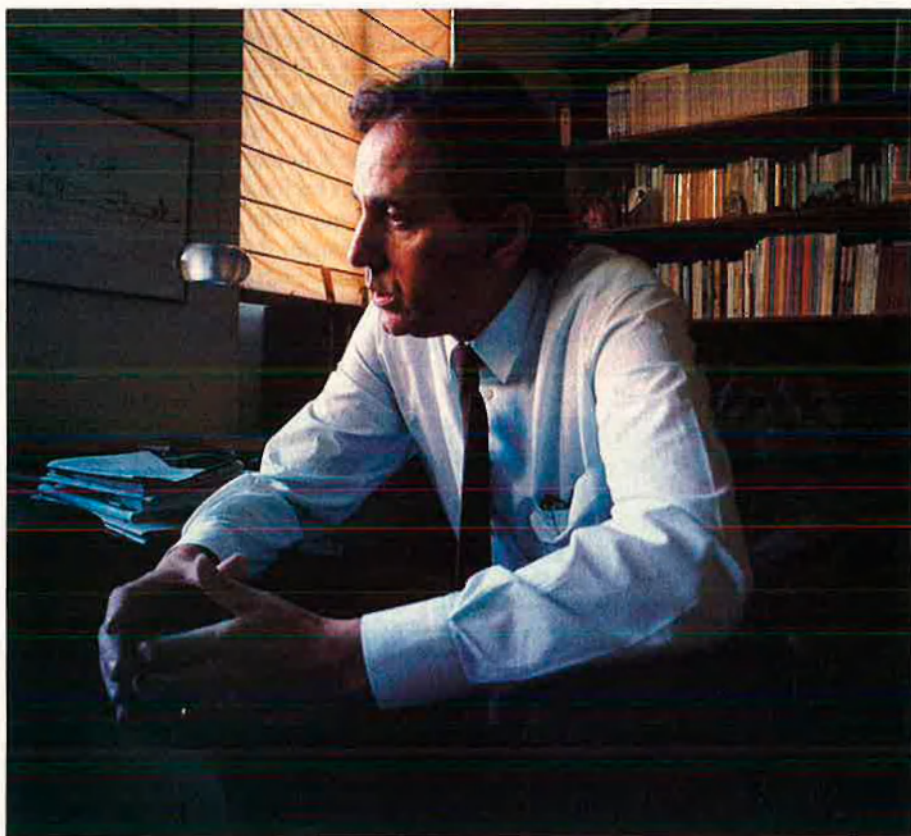
A partir d'aquests tres objectius prioritaris hi ha el desplegament d'uns objectius de programa molt concret i precís i en funció de la composició del Parlament l'endemà d'unes eleccions, a veure si es pot aconseguir fer una majoria cohesionada al voltant d'aquest programa. Però no fem l'apriorisme de dir si la majoria la farem amb un o altre partit, si no sabem ni tan sols si tindran representació ni quina serà.

—Quan parla dels tres aspectes, justícia social, equilibri ecològic i progrés econòmic...

—Dispensi que el corregeixi i que els posi per ordre, és una qüestió de matís però que és important, perquè nosaltres no som socialistes de la repartidora, sinó que som socialistes de cultura de govern i comencem pel començament. *Primum vivere deinde philosophare*. Primer és el progrés econòmic.

—Certes oligarquies econòmiques s'han fet fortes precisament coincidint amb el mandat del PSOE.

—No em parli d'aquestes coses el mateix dia en què veiem en primera plana dels diaris que s'acaba de descobrir un immens frau de més de quatre mil mi-

"Jo no estic a disposició de ningú".

lions de pessetes. Justament alguna intervenció dels poders públics en aquest afer es deu haver produït.

—(Llàstima no haver fet l'entrevista un dia abans) Deixem-ho. Sap que el més clar receptor de la seva proposta triple d'entesa és Iniciativa per Catalunya

—Permeti'm que li digui que no és el més clar, Iniciativa.

—Ja hi ha precedents ara mateix en casos com el de l'Ajuntament de Barcelona...

—Sí, però també hi ha precedents d'acords amb altres grups de progrés a Catalunya. No marquem una preferència determinada.

Nosaltres sempre hem dit que en el cas de les municipals ens subjectem molt estrictament a una norma que ens sembla que caracteritza una llarga i honorable tradició de les esquerres en aquest país, que és votar pel candidat de les llistes d'esquerra que ha tingut més vots a cada localitat.

He vist amb sorpresa que aquesta norma de disciplina progressista Iniciativa per Catalunya acaba d'anunciar que

no la pensa complir, almenys d'una manera total.

—Si Iniciativa per Catalunya no remarca les seves diferències respecte als socialistes corre el perill que vostès els esborrin del mapa...

—Naturalment. Però sempre he dit que les nostres relacions amb IC són bones, i si hi ha problemes és en la relació entre IC i nosaltres.

—Ja sap vostè que la senyora Manuela de Madre s'ha retirat de l'executiva del PSC per dedicar-se exclusivament a fer fora Lluís Hernández, l'alcalde-capellà de Santa Coloma de Gramenet per IC...

—Aquí es donen unes especificitats locals. I malgrat que he fet darrerament una crida a accentuar el diàleg entre les forces d'esquerra i el socialisme democràtic i el món cristià, no sóc massa partidari que un sacerdot continuï sent alcalde de Santa Coloma.

—¿Vostè vol anar o no vol anar a l'executiva federal del PSOE?

—No és un problema de voluntat. Una persona com jo, que està en els regles del socialisme des de l'any 1957, ante-

posa aquesta trajectòria i la seva projecció futura a consideracions més polítiques i col·lectives que personals. Ja vaig dir en el congrés de Girona que de la mateixa manera que estava disposat a encapçalar la candidatura en les properes eleccions al Parlament de Catalunya, estava també absolutament disposat a donar suport entusiàsticament al candidat que el partit designés democràticament en el seu moment.

A l'executiva federal del PSOE, ja hi he estat i l'experiència per a mi ha estat molt positiva i no tinc cap actitud de tancament a tornar-hi a participar. Com tampoc tinc cap actitud negativa a participar en la Unió de Partits Socialistes de la Comunitat Econòmica Europea o a la Internacional Socialista.

Qualsevol especulació sobre la incompatibilitat de la presència en aquests organismes federals de Madrid o Brussel·les i ser candidat a la Presidència de la Generalitat seria una manifestació de misèria política. Em sembla tan ridícul que no val la pena entretenir-se a analitzar-ho més.

—Es a dir, que hi va.

—El problema és de dedicació horària. Estic molt ocupat en els afers de la política catalana i se'm faria impossible poder assumir una responsabilitat en l'executiva federal del PSOE o en un organisme federal d'àmbit europeu. En canvi, una presència política sí que seria possible.

Caldrà veure com es desenvolupa el congrés federal. Jo marco una preferència per no estar en aquesta executiva federal, preferiria no estar-hi, però si en el moment els delegats del PSC i jo mateix considerem que pot ser útil prendre una decisió positiva, la prendrém.

—¿Queda una mica en funció del que cregui convenient Felipe González...?

—Jo no estic a disposició del senyor González. En general no estic a disposició de ningú. Sóc una persona lliure. Un ciutadà demòcrata. Un català nacional. Que desenvolupa la política com ho creu convenient, però que no està a disposició de ningú com no sigui d'algunes idees bàsiques: les llibertats, l'autogovern de Catalunya, el desenvolupament de la democràcia i del federalisme a Espanya, la construcció d'Europa i el desenvolupament

d'un projecte socialista democràtic. Estic a disposició d'això, i de res més.

—En el VI congrés també es va abordar el tema de la influència des de Catalunya en la política de govern de l'estat. ¿Per què aquesta és una qüestió que encara no està resolta, ni tan sols per vostès que són un partit afí al que governa actualment a Madrid, i tampoc per Convergència i Unió, a qui els mecanismes per incidir en la política d'estat no acaben de funcionar?

—Aquesta resposta es trobarà en el futur, i les seves arrels s'han de trobar en els llibres d'història. Estem en una conjuntura política concreta.

Des del punt de vista de la solució als problemes de relació entre els pobles peninsulars, vuit anys són un instant. Es tracta que aquests vuit anys hagin servit per a alguna cosa, que s'hagi avançat. ¿Que es podria haver avançat molt més? D'acord, però nosaltres hem avançat. Altres, no.

Josep-Maria Pasqual

La passió de no conduir.

Anar d'un costat a l'altre sobre quatre rodes. Passar al davant dels altres. Poder-se desplaçar a on es vulgui i quan es vulgui.

Relaxar-se. Gaudir del viatge. I tot això sense haver de conduir. Què et sembla?

Agafa l'autobús, t'apassionarà.

EMT EMPRESA MUNICIPAL DE TRANSPORTES DE VALÈNCIA S R

CANVIA DE COTXE. AGAFA L'AUTOBÚS.